

Notitie DOC 11 februari 2021

Deze notitie bevat een voorstel voor welke type voorzieningen/activiteiten de inzet van het testbewijs juridisch verplicht kan worden. Deze notitie is samengesteld door VWS (vz), EZK, OCW, SZW, BZK, JenV, NCTV, FIN en DGSC-19.

Na het overleg in het DOC wordt deze notitie met de aanwijzingen van het DOC en in samenhang met het proces rondom vaccinatiebewijzen voorgelegd in de ACC van maandag 15 februari.

Besluit

Over de volgende zaken is interdepartementaal overeenstemming en het DOC wordt gevraagd in te stemmen met:

- de inzet van het testbewijs voor essentiële voorzieningen uit te sluiten vanwege de inbreuk op grondrechten die een testverplichting voor toegang met zich meebrengt. Onder essentiële voorzieningen wordt in ieder geval verstaan publieke voorzieningen die vanwege hun aard ten alle tijden toegankelijk moeten zijn. Dat betekent dat publieke voorzieningen, openbaar vervoer, zorg en het PO en VO niet worden opgenomen in het wetsvoorstel.
- de inzet van het testbewijs uit te sluiten voor de werkomgeving in generieke zin (kantoren, productielocaties, bouwplaatsen, etc.), omdat de aard van de relatie tussen werkgever en werknemer een indirecte testverplichting niet past. Dat betekent dat de werkomgeving in algemene zin niet wordt opgenomen in het wetsvoorstel.
- te laten onderzoeken door EZK en SZW wat de mogelijkheden zijn van de inzet van een testbewijs voor werknemers en andere werkenden in voorzieningen of bij activiteiten waar het testbewijs verplicht wordt gesteld.
- het voorgestelde toetsingskader (zie pagina 4), in aanvulling op het ethisch/juridisch afwegingskader in het advies van de Gezondheidsraad, waarmee voor de in het wetsvoorstel opgenomen niet-essentiële voorzieningen een verdere afbakening kan worden aangebracht. Dit in relatie tot de beschikbare testcapaciteit, routekaart en de dan geldende maatregelen.
- Het testbewijs in ieder geval in te kunnen zetten voor de volgende niet-essentiële voorzieningen: restaurants, overige horeca, sport- en jeugdactiviteiten, culturele instellingen, en evenementen.
- de planning voor de behandeling van het wetsvoorstel.

Het DOC wordt gevraagd over de volgende bespreekpunten een richtinggevende uitspraak te doen:

- Opname van MBO, HBO en WO in het wetsvoorstel. OCW ziet de inzet van testbewijzen als mogelijkheid om de anderhalvemetermaatregel los te laten en daardoor (gelet op beperkte fysieke ruimte van instellingen) voor meer studenten fysiek onderwijs mogelijk te maken. Voorstel is niet om een algemene testplicht in te voeren maar om onderscheid te maken tussen studieonderdelen (praktijklessen/colleges/werkgroepen) waar wel, en waar niet de 1,5 meter kan worden losgelaten. VWS stelt zich op het standpunt dat fysiek onderwijs van groot belang is maar dat dit ook mogelijk wordt met testen op vrijwillige basis en zo veiliger studeren in combinatie met de basismaatregelen zoals anderhalve meter afstand houden mogelijk wordt.
- De afbakening van het aantal sectoren. EZK stelt voor deze afbakening voor dit moment breed te houden vanwege afstemming met de achterban. VWS adviseert om een scherpere afbakening aan te brengen in lijn met het afwegingskader in het advies van de Gezondheidsraad: toevoeging van andere sectoren vraagt om een meer uitvoerige onderbouwing. Daarmee ontstaat ook risico op vertraging die gegeven een spoedige toepassing van het testbewijs parallel aan afschaling in de loop van het voorjaar niet wenselijk is. Daarom is het advies van VWS om het wetsvoorstel en de daaropvolgende ministeriele regeling te beperken tot restaurants, overige horeca, sport- en jeugdactiviteiten, culturele instellingen en evenementen.

Aanleiding

De teststrategie van het kabinet dient twee doelen:

- (1) zicht houden op en bestrijding van het virus en
- (2) het openen van de samenleving.

Door een negatief testresultaat als voorwaarde te stellen voor de toegang tot bepaalde voorzieningen/activiteiten kan de samenleving op termijn op verantwoorde en versnelde wijze aan de hand van de routekaart worden heropend. Hierbij zijn de volgende elementen, waarbij het advies van de Gezondheidsraad uitgangspunt is, van belang:

- De inzet van een testbewijs betekent een impliciete testverplichting en raakt daarmee aan grondrechten. Voor de verplichte inzet van een testbewijs is een specifieke wettelijke basis noodzakelijk.
- Daarvoor is het nodig een keuze te maken voor welk type voorzieningen/activiteiten een testbewijs verplicht kan worden gesteld.
- Deze keuze komt vast te liggen in het wetsvoorstel, op basis waarvan in een ministeriële regeling wordt bepaald voor welke voorzieningen en onder welke voorwaarden een testbewijs daadwerkelijk zal worden ingezet.
- Aan de hand van de fasen en maatregelen in de routekaart kan vervolgens iedere drie weken door het kabinet worden besloten om testbewijzen in te zetten om bepaalde versoepelingen (eerder) mogelijk te maken.
- Het gaat hier in eerste instantie om versoepeling van beperkende maatregelen op de routekaart zoals een maximum aantal bezoekers.
- Er zal niet worden uitgesloten dat, indien de epidemiologische situatie het toestaat, ook de basismaatregelen eventueel met een testbewijs eerder kunnen worden losgelaten.
- Het mogelijk maken van toegang tot voorzieningen/activiteiten zal altijd gelimiteerd zijn door de beschikbare testcapaciteit.
- Zowel het wetsvoorstel, als de ministeriële regeling voor de uiteindelijke inzet van verplichte testbewijzen zullen worden voorgelegd aan het DOC, ACC en MCC.

Deze nota gaat niet in op de praktische uitvoerbaarheid van de inzet van testbewijzen. Het gaat hier bijvoorbeeld om zaken als het type testen dat wordt gebruikt, de beschikbare testcapaciteit, de digitale applicatie, de testbereidheid etc. Deze zaken zullen uiteraard worden uitgewerkt en worden toegelicht in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel.

Afbakening voorzieningen

Publieke voorzieningen en zorg

In haar advies stelt de Gezondheidsraad dat de inzet van een negatief testbewijs grondrechten inperkt, ook als het doel is om meer vrijheden terug te geven. Het is daarmee van groot belang om bij de afweging voor welke voorzieningen het negatief testbewijs wordt ingezet te beoordelen of de inzet noodzakelijk en effectief is om het beoogde doel, meer vrijheden te geven, te bereiken en of de inzet proportioneel en subsidiair is en geen nadelige effecten sorteert, waaronder ongelijke toegang. De inzet van het negatieve testbewijs voor essentiële voorzieningen voldoet het minst aan deze voorwaarden. Het gaat immers om publieke voorzieningen (zoals gemeentehuizen en bibliotheken) en de zorg. In overeenstemming met de motie van het lid Azarkan inzake toegang tot publieke voorzieningen ongeacht vaccinatie- of teststatus, zal het negatieve testbewijs in ieder geval niet worden ingezet voor publieke voorzieningen zoals het openbaar vervoer of het stadhuis (Kamerstukken II 2020/21, 25 295, nr. 864). In de afweging voor de zorg weegt zwaar dat de toegang voor dit type voorzieningen vrij moet zijn en niet kan worden ingeperkt door een indirecte testverplichting. Bovendien is uitsluiten in de zorg ook praktisch gezien onmogelijk, omdat de zorg ook verantwoordelijk is voor de behandeling van COVID-19.

Besispunt →

Stemt het DOC in met publieke voorzieningen en de zorg niet op te nemen in het wetsvoorstel?

Onderwijs PO en VO

Er is overeenstemming om het testbewijs niet in te zetten voor het PO, VO en het praktijkonderwijs. Het gaat om het grondrecht om onderwijs te volgen. Voor het PO en VO geldt bovendien een leerplicht waardoor hiervoor nog zwaardere eisen gesteld kunnen worden aan een indirecte testplicht. Voor praktijklessen waar nu al de 1,5 meter mag worden losgelaten, geldt dat dit in de toekomst zo blijft. Iedere student kan aan deze onderwijsactiviteit deelnemen zonder dat er een testbewijs wordt verlangd. Werken met testbewijzen in die situatie impliceert namelijk een testplicht, omdat het betekent dat je dat onderdeel niet kunt volgen, als je je niet wilt of kunt laten testen. Testen in het po en vo moet altijd vrijwillig zijn.

Besispunt →

Stemt het DOC in met PO, VO en praktijkonderwijs niet op te nemen in het wetsvoorstel?

Onderwijs mbo, hbo en wo

Instellingen voor mbo en hoger onderwijs (ho) kampen met een capaciteitsprobleem; zij kunnen niet alle studenten binnen de huidige faciliteiten fysiek onderwijs aanbieden met inachtneming van de 1,5 meter. Deze situatie zorgt dat studenten een aanzienlijk deel van het onderwijs online moeten volgen met in sommige gevallen stress, burn-out klachten en depressiviteit tot gevolg. Om

dit verder te voorkomen is meer ruimte het mbo en ho nodig, om meer fysiek onderwijs te kunnen laten plaatsvinden. Testbewijzen, zouden hier een uitkomst kunnen bieden, met inachtneming van de hierna volgende overwegingen.

OCW geeft aan dat testbewijzen in het mbo en ho alleen van toegevoegde waarde kunnen zijn, als dit leidt tot capaciteitsvergroting in het fysieke onderwijs, omdat de 1,5 meter kan worden losgelaten. Voor diegenen die zich niet laten testen zou dan een alternatief geboden moeten worden, bijvoorbeeld een situatie (collegezaal) waarbij de 1,5 meter wél wordt aangehouden. VWS wijst erop dat hiermee een indirecte testverplichting voor het volgen van onderwijs ontstaat, ook nu er een alternatief wordt aangeboden. Omdat het om een grondrecht gaat, dient hier een zware motivering tegenover te staan.

De uitkomsten van de lopende pilots met sneltesten zouden richting kunnen geven over feit of fysiek onderwijs met testbewijzen, een goed alternatief is voor fysiek onderwijs zonder testbewijzen. Bij onderwijsonderdelen waar een alternatief niet mogelijk is, kan niet worden gewerkt met een testbewijs.

VWS wijst in dit verband ook op het testen voor veilig onderwijs, waarbij er op vrijwillige basis op grote schaal kan worden getest. Bovendien is het gelet op alle randvoorwaarden die hierboven worden geschetst maar de vraag of de invoering van een testbewijs in het MBO en HO uitvoerbaar is. Het opnemen van MBO en HO in het wetsvoorstel kan voor veel onrust zorgen. Daarnaast is er het risico op precedentwerking bij het inzetten van een testbewijs bij een essentiële voorziening. Ten slotte is het goed om te benadrukken dat het testbeleid in het PO en VO niet vergeleken kan worden met een testbewijs of indirecte testverplichting (voorzorgstest), omdat het gaat over testen in het geval van een uitbraak en bij klachten. Dit gebeurt door de GGD of in een onderzoeksetting.

Bespreekpunt →

Hoe staat het DOC tegenover de vrijwillige basis van testen in het onderwijs en het uitsluiten dan wel opnemen van de mogelijkheid om een testbewijs in het MBO, HBO en WO in te zetten?

Werkomgeving in generieke zin

Het voorstel is om voor de werkomgeving in generieke zin (kantoren, productielocaties, bouwplaatsen, vergadercentra, etc.) geen verplicht testbewijs in te voeren. Bij de aard van de relatie tussen werkgever en werknemer past een indirecte testverplichting niet. Het vragen van een testbewijs aan werknemers kan namelijk grote gevolgen hebben voor werknemers, bijvoorbeeld dat een werknemer zijn werk niet kan uitoefenen. Bovendien mag een werkgever niet zomaar medische gegevens inzien van werknemers. Dat mag alleen de bedrijfsarts, die op zijn beurt gebonden is aan de AVG-regels. Alleen in voorkomende gevallen kan hierop een uitzondering worden gemaakt. Het wetsvoorstel zou uitgebreid moeten worden met een regeling voor de verwerking van medische persoonsgegevens. Dat kan alleen als onderbouwd wordt dat de verwerking noodzakelijk is voor de volksgezondheid. Het wetsvoorstel zal dan ook voor advies voorgelegd moeten worden aan de Autoriteit Persoonsgegevens (AP).

Testen voor veilig werken kan wel op vrijwillige basis plaatsvinden, dus zonder verplicht testbewijs. Het testen wordt daarbij dus niet ingezet om al dan niet toegang te verkrijgen maar de veiligheid te vergroten.

Overigens moet worden vastgesteld dat ook voor de voorzieningen/activiteiten waar het testbewijs ingezet zal worden voor de werknemers bij die voorzieningen/activiteiten in beginsel geldt dat een indirecte testverplichting niet past in de relatie tussen werkgever en werknemer. Alleen in voorkomende gevallen is het mogelijk om hierop een uitzondering te maken. Er zijn twee routes voor omgaan met werknemers in de voorzieningen/activiteiten waar het testbewijs zal worden ingezet:

- a) Geen testplicht voor werknemers, maar een (dringend) advies. Dit is ook staande praktijk bij de Fieldlabs evenementen. De uitkomsten van de Fieldlabs kunnen daarmee als input dienen voor verdere invulling hiervan. In praktijk zullen veel werknemers zich naar verwachting laten testen. Deze route kan wel leiden tot klachten van bezoekers over ongelijke behandeling of gevoelens van onveiligheid.
- b) Wel een testplicht voor werknemers. In dat geval gelden dezelfde belemmeringen als hierboven geschetst ten aanzien van de werkomgeving in generieke zin en moet er een wettelijke basis worden gecreëerd. Daarnaast moet dit goed worden afgestemd sociale partners worden betrokken, mocht deze route worden gekozen.

Beslispunten →

- Stemt het DOC in met werkomgeving in generieke zin niet op te nemen in het wetsvoorstel?
- Stemt het DOC in om EZK en SZW verder te laten onderzoeken wat de mogelijkheden zijn van de inzet van een testbewijs voor werknemers in voorzieningen of bij activiteiten waar het testbewijs verplicht wordt gesteld voor bezoekers?

Sociale gelegenheden

De inzet van het testbewijs bij dit type voorzieningen/activiteiten ligt anders, nu het gaat om niet-essentiële voorzieningen en de toegang tot deze voorzieningen grondrechten en de rechtspositie van betrokkenen het minst worden geraakt. Om tot een afbakening te komen binnen deze voorzieningen/activiteiten wordt het volgende toetsingskader voorgesteld:

<p><u>Invoering van het testbewijs</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Het testbewijs wordt gekoppeld aan de systematiek van de routekaart en zal worden ingezet als maatregel om versnelde heropening van een voorziening/activiteit te bewerkstelligen of ter vervanging van andere maatregelen, <i>niet</i> als een extra beperkende maatregel. • Dit betekent dat met een testbewijs een voorziening/activiteit eerder verantwoord heropend kan worden of langer open kan blijven. • Een andere mogelijkheid is dat beperkende maatregelen uit de routekaart met de inzet van het testbewijs versoepeld, aangepast of opgeheven worden. <p><u>Toegevoegde waarde van het testbewijs</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Het testbewijs heeft de meeste toegevoegde waarde op plekken waar het risico op besmetting relatief hoog is. • Het testbewijs heeft toegevoegde waarde als een substantieel deel van de samenleving/economie eerder heropend kan worden/langer open kan blijven door het invoeren van het testbewijs. <p><u>Praktische uitvoering van het testbewijs</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • Het testbewijs heeft toegevoegde waarde in sectoren waar bezoek <i>laagfrequent</i> de entree passeert. Een constante in- en uitstroom van bezoekers zorgt voor grote last op de toegangscontrole en is daarmee niet meer handhaafbaar. • Het testbewijs heeft toegevoegde waarde in sectoren waar bezoekers een maximum x aantal uur (OMT advies volgt) verblijven en in een gesloten omgeving zijn. <p><u>Nabijheid en beschikbaarheid van testafname / teststraten</u></p> <ul style="list-style-type: none"> • De testcapaciteit moet voldoende beschikbaar zijn en in verhouding staan tot de maatschappelijke en/of economische opbrengst van het doel, de voorziening/activiteit.
--

Besispunt →

Stemt het DOC in met bovenstaande criteria als toetsingskader waarmee binnen de sociale gelegenheden (niet essentiële voorzieningen) een nadere afbakening gemaakt kan worden?

Op basis van het ethisch/juridisch afwegingskader van de Gezondheidsraad in combinatie met bovenstaand toetsingskader, is het voorstel van VWS om de volgende sectoren op te nemen in het wetsvoorstel: restaurants, overige horeca, sport- en jeugdactiviteiten, culturele instellingen, en evenementen. Bij ministeriële regeling zal vervolgens, mede op basis van de epidemiologische situatie (OMT-advies), de uitvoerbaarheid in een sector en de beschikbare testcapaciteit, prioritering en precisering worden aangebracht. Daarnaast zal daadwerkelijke inzet worden bepaald aan de hand van de systematiek van de routekaart. VWS acht inzet van testbewijzen alleen voor deze sectoren kansrijk. Dit komt ook overeen met het advies van het OMT (o.a. OMT-advies 88 en 89) dat zij alleen voor eenmalige activiteiten en ruimtes waarin de toegang gereguleerd kan worden de inzet van testbewijzen mogelijk achten. EZK heeft al aangegeven dat zij graag minimaal de doorstroomlocaties (zoals pretparken, dierentuinen en musea), kermissen en bruine vloot toegevoegd zien aan sectoren waarin de inzet van het test bewijs mogelijk wordt en wil nog in overleg met de sectoren/VNO-NCW over welke sectoren zij kansrijk en uitvoerbaar achten. Ook vanwege de grote rol die de achterban speelt bij het organiseren van testen voor dit doel.

Bespreekpunt →

Welk standpunt neemt het DOC in wat betreft de nadere afbakening van de sectoren binnen de niet-essentiële voorzieningen/sociale leven?

Planning voor het wetsvoorstel

De inwerkingtreding staat gepland (mede afhankelijk van de Kamers) in april op basis van de volgende planning:

- Week van 1 maart conceptwetsvoorstel DOC en ACC.
- 5 maart conceptwetsvoorstel MCC.
- 8 maart ontwerpvoorstel voor advisering en toetsing naar College rechten van de mens en Adviescollege toetsing regeldruk.
- 19 maart MR.
- 19 maart voor advisering naar RvS.
- 29 maart indiening wetsvoorstel TK.
- afhankelijk van behandeling door (nieuwe) TK en daarna EK: inwerkingtreding in april.

Besispunt →

Stemt het DOC in met deze planning?

Toelichting noodzaak wetwijziging

De inzet van negatieve testbewijzen beperkt grondrechten, waaronder de bescherming van lichamelijke integriteit en privacy. Het komt namelijk neer op een indirecte plicht tot testen. Beperkingen op grondrechten zijn toegestaan. Daarvoor is onder meer een wettelijke grondslag vereist. Zo voorziet de Wet publieke gezondheid (hierna: Wpg) in een expliciete grondslag voor het vereisen van negatieve testbewijzen bij inreizigers. Naar analogie wordt de verbreding van de inzet van negatieve testbewijzen eveneens bij wet geregeld. Ook de Gezondheidsraad is van oordeel dat de huidige Wpg geen voldoende specifieke grondslag bevat voor het eisen van een negatief testbewijs als voorwaarde voor toegang tot voorzieningen. Zonder wetwijziging is er weinig ruimte voor de inzet van negatieve testbewijzen. Volgens de Gezondheidsraad zou er dan een redelijk alternatief voorhanden moeten zijn. Dit criterium biedt echter weinig houvast en voor diverse voorzieningen is zo'n alternatief niet voorhanden. Gelet op eerdere rechtszaken dient er rekening mee gehouden te worden dat een ministeriële regeling voor de inzet van negatieve testbewijzen ter toetsing aan de rechter wordt voorgelegd, met het risico dat de regeling onverbindend wordt verklaard wegens het ontbreken van een afdoende wettelijke grondslag.

Op grond van het huidige Hoofdstuk Va van de Wpg is nu alleen een beperkt aantal extra, eenmalige experimenten, de zogenoemde Fieldlabs, mogelijk. Alle deelnemers aan een Fieldlab moeten van de organisator beschikken over een negatieve testuitslag van ten hoogste 48 uur oud (Stcrt. 2021, 4545). Een extra ronde experimenten is wellicht ook nog haalbaar, maar voor grootschaliger proefnemingen en een bredere uitrol is een wijziging van de Wpg nodig om een expliciete grondslag te creëren voor het stellen van regels over de inzet van negatieve testbewijzen.

Toelichting VWS bij de sectoren restaurants, overige horeca, sport- en jeugdactiviteiten, culturele instellingen, en evenementen

De inzet van het negatief testbewijs is noodzakelijk en effectief om deze sectoren eerder te openen dan met de thans beschikbare maatregelen mogelijk zou zijn zonder de verspreiding van het virus te ver op te laten lopen. Het gaat namelijk om voorzieningen waarvoor in de risiconiveaus waakzaam en zorgelijk al dusdanig beperkende maatregelen gelden dat deze van grote invloed zijn op de economie en maatschappij in brede zin, hoe nodig deze ook zijn voor het indammen van het virus. Met de inzet van het negatief testbewijs wordt het mogelijk om, telkens met in achtname van de epidemiologische situatie, te bezien of de beperkende maatregelen uit de routekaart kunnen worden versoepeld of opgeheven. Het versoepelen van basismaatregelen zoals handen wassen, drukte vermijden en anderhalve meter afstand houden, ligt ingewikkelder, gelet op de epidemiologische situatie en het behouden van draagvlak voor deze maatregelen (i.v.m. naleving). Op voorhand zal echter niet worden uitgesloten dat versoepeling van de maatregelen mogelijk is, zolang de epidemiologische situatie dat toestaat en andere beperkende maatregelen al zijn versoepeld. Ieder besluit over versoepeling van welke maatregelen dan ook, zal gebeuren aan de

hand van de systematiek van de routekaart. Dat betekent dat er iedere drie weken op basis van een OMT-advies door het kabinet een besluit wordt genomen over het maatregelenpakket.

Zowel vanuit sociaal als economisch perspectief maar ook vanuit het perspectief van welzijn is het van belang om deze voorzieningen zo veel mogelijk te openen, maar gelet op de verspreiding van het virus kan dat alleen met in achtname van maatregelen om de kans op verspreiding zo klein mogelijk te houden. Het testbewijs biedt daarmee een extra instrument dat kan worden ingezet om in alle risiconiveaus per type activiteit of voorziening een maatregelenpakket te treffen dat meer mogelijkheden tot openstelling biedt dan met de thans bestaande maatregelen kan. Het testbewijs zal dus niet worden ingezet als een extra beperkende maatregel.

Om een zo groot mogelijk effect te bereiken is er voor gekozen om binnen de sociale gelegenheden het type voorzieningen in het sociale leven te kiezen dat, naast de basismaatregelen die voor iedere activiteit gelden, ook te maken heeft met beperkende maatregelen in de routekaart. Het gaat dus om restaurants, overige horeca, jeugd- en sportactiviteiten en culturele instellingen en evenementen.

In dit voorstel is ook meegewogen wat de mogelijke nadelige effecten (schade) zijn van de inzet van een negatief testbewijs en hoe deze geminimaliseerd kunnen worden. Een mogelijk nadelig effect is dat mensen die zich niet willen of kunnen laten testen, uitgesloten worden van bepaalde sociale voorzieningen en daardoor achtergesteld zouden worden of zelfs een achterstand kunnen oplopen. De kans op dit effect wordt als klein beschouwd nu het voorzieningen betreft die niet essentieel zijn. Bovendien is de inzet van het negatief testbewijs tijdelijk, omdat het is gekoppeld aan de systematiek van de routekaart en dus iedere drie weken opnieuw wordt beoordeeld of de inzet nog noodzakelijk en effectief is. Mocht er dus een achterstand ontstaan dan kan daar tijdig op worden ingegrepen. Omdat de testcapaciteit gelimiteerd zal zijn, kan het goed zijn dat er een maximum gesteld wordt aan het aantal testbewijzen dat iemand kan ontvangen. Op deze manier wordt ongelijke toegang en discriminatie tegengegaan.

Het kabinet heeft zorgen dat het draagvlak voor de Coronamaatregelen afneemt door de lange duur van de crisis. Door te gaan werken met testbewijzen kan de samenleving weer gedeeltelijk worden geopend, krijgen burgers weer lucht en veronderstelt het kabinet dat burgers weer meer gemotiveerd zullen zijn om ook de gewone Coronamaatregelen na te leven. Ook zal er door middel van communicatie duidelijk gemaakt worden dat de basismaatregelen echt nodig blijven en zal daar ook op gehandhaafd worden wanneer dit nodig blijkt.